

слогъ-тъ по неѣ е съ мягкѣ гласнѣ произноси ся както *е*; както: *мѣша́*, *мѣше́*, *грѣхоша́* и пр.)

294. За да ся познае дали съ *ѣ* или съ *я* трѣбува да ся пишѣтъ рѣчи, кои-то имѣтъ гласъ на *я*, съ удареніе: трѣбува да измѣнимъ рѣчь-тѣ (чрѣзъ склоненіе или чрѣзъ спряженіе) така, какво-то удареніе-то да падне отъ съмнителнѣ-тѣ буквѣ, и тогава ако ѣ ся чюе гласъ-тъ пакъ на *я*, както и напрѣдъ, то ще ся пише съ *я*, ако ли тогава гласъ-тъ ѣ ся чюе на *е*, пише ся *ѣ*. Така за да ся познае какъ трѣбува да ся пишѣтъ рѣчи: *мѣшо* (*мя́шо*), *лѣгамъ* (*ля́гамъ*), *мѣхъ* (*мя́хъ*), *грѣхъ* (*гря́хъ*) и пр. обръщамыгы на: *мѣста́* (множ.), *лѣгнѣхъ* (пр. оконч.), *мѣше́* (умалително производно), *грѣхота́* (производно) понеже въ тѣя, така измѣнены рѣчи, гласъ-тъ ся чюе на *е*, то по това познавамы, че и: *мѣшо*, *лѣгамъ*, *мѣхъ*, *грѣхъ* трѣбува да ся пишѣтъ съ *ѣ* а не съ *я*.

295. Наопаки: ако нѣкой слогъ, безъ да има на него удареніе, чюе ся на *е*, то за да познаемъ дали съ *ѣ* или съ *я* трѣбува да ся пише, обръщамы и докарвамы рѣчь-тѣ така, какво-то да падне удареніе-то на съмнителнѣ-тѣ буквѣ, и да слѣдува по неѣ слогъ съ твръдѣ гласнѣ, тогава, ако ѣ ся чюе гласъ-тъ на *я*, пише ся съ *ѣ*; ако ли ѣ ся чюе, както и напрѣдъ, гласъ-тъ на *е*, тя ще ся пише съ *я*; катю: *лѣшина*, *грѣхоша* пишемъ съ *ѣ*, зачю-то *лѣшо* и *грѣхъ* имѣтъ гласъ на *я*; а пакъ *мясницы*, *яйце́*, пишемъ съ *я*, зачю-то-то и обрънѣты на *мясо*, *яйца* гласъ-тъ имъ ся чюе пакъ на *е*.